

தனித் தனியாய் விழுகிறோம்
தண்ணீ ராய் எழுகிறோம்...
வறண்டுவிட்ட பபிமிக் காய்
வக் கணையாய் அழுகிறோம்..

வானத்தயையும் வயைத்தயையும்
நீ ரந்நிலால் கோர்க்கிறோம்...
முகிலோடு முகிலுரசு
நன்னீ ராய் வரேக்கிறோம்...

மலெல்லமாய் விழுந்தாலும்
வள்ளமாய் ப்பரெக்கெடுப்போம்...
ஆறு குளம் அத்தனயையும்
சலெல்லமாய் ச் சிறையெடுப்போம்..

காதலுக்கும் தபுது உண்டு
கல்லறைக்கும் தபுது உண்டு - இது
சாதிமத பதேமின்றி நாங்கள்
சரிசமமாய் ச் செய்யுந் தொண்டு...

ஓற்றைத்துளியாய் விழுந்தாலும்
வறெறிகளிப்பும் கொள்வதில்லை...
வற்றிப்போன வயைத்திற்கு
வாழ்வளித்தோமெனச் சொல்வதில்லை...

நல்லான் என்றோ நலிந்தான்
என்றோ நாமதேயும் பார்ப்பதில்லை...
எல்லா உயிர்க்கும் ஒன்றயேன்றி
வறேதேயும் நாம் சரேப்பதில்லை...

வீழ்ந்தாலும் ஒன்றாய் வீழ் - இது

